

ובאמת היה ניתן לומר שמשנתנו נאמרה בשיטת רבי יהודה, מיהו
 61 **אזרחא דמילתא קתני** – אך נקט רב יוסף לשון דרך ארץ, **למימר**
 62 **דתלמוד סבר לה פרייה** – לומר שרבי סובר כרבי יהודה רבו, ולא
 63 לומר שרבי יהודה סובר כרבי, שהיה תלמידו.
 64 **אמר ליה רב יוסף, אין** – אכן דוקא **קאמינא**, כיון שרק **רבי סבר לה**
 65 **פרייה יהודה**, ששעיר המשלח מכפר גם על הכהנים, **אבל רבי**
 66 **יהודה לא סבר לה פרייה**, אלא כחכמים שיום הכפורים אינו מכפר
 67 בלא תשובה, ואי אפשר להעמיד את המשנה כמותו. והראיה לכך,
 68 **דתניא בסיפרא, יכול היית לומר שיהא יום הכפורים מכפר על**
 69 **השבים ועל שאינן שבים**, אין לומר כן, **ודין הוא** – ויש ראיה לכך
 70 שאין לומר כן, **הואיל ותפאת ואשם מכפרין על עון, ויום הכפורים**
 71 **גם כן מכפר, יש לנו ללמוד, מה תפאת ואשם אין מכפרין אלא על**
 72 **השבים**, שנאמר **והתודו את חטאתם** (במדבר טז), **והתודה אשר חטא**
 73 **(ויקרא ה ט), אף יום הכפורים אין מכפר אלא על השבים**. אולם יש
 74 לדחות לימוד זה, **מה לתפאת ואשם** שאין כפרתם גדולה, **שהרי אין**
 75 **הם מכפרין על המזיד בשונג**, אלא על השונג בלבד, ויתכן שלכך
 76 אף אינם מכפרים אלא על השבים, **תאמר ליום הכפורים** שכפרתו
 77 מרובה, **שהרי הוא מכפר על המזיד בשונג**, כמו שדרשה הגמרא
 78 לעיל (בב), **והואיל ומכפר על המזיד בשונג**, שמא **יכפר על השבים**
 79 **ועל שאינן שבים**, תלמוד לומר **אך בעשור לחודש השביעי הזה יום**
 80 **הכפורים הוא** (ויקרא כג כז), **ובלשון אף** חלק הכתוב את דין כפרת יום
 81 הכפורים, ומיעט, **שיש פעמים שאין יום הכפורים מכפר**, והיינו
 82 כשאינו שב בתשובה. מסיימת הגמרא את הראיה: **הרי קתם סיפרא,**
 83 **מני** – סתם דרשה המובאת בסיפרא, כדעת מי היא, **הרי זה כדעת**
 84 **רבי יהודה, וקאמר התנא בסיפרא 'שבים' אין, 'לא שבים' לא** –
 85 **לשבים בתשובה יום הכפורים מכפר, ולשאנים שבים אינו מכפר,**
 86 **והיינו כדעת חכמים החולקים על רבי וסוברים שיום הכפורים מכפר**
 87 **רק לשבים בתשובה.**
 88 הגמרא מקשה סתירה בדברי הסיפרא. מקשה הגמרא: **ירמי' סתם**
 89 **סיפרא' אפתם סיפרא** – ויש להקשות מהדין האמור בסיפרא
 90 שהבאנו לעיל, על דין שנאמר במקום אחר בסיפרא, **דתניא בסיפרא,**
 91 **יכול הייתי לומר שלא יהא יום הכפורים מכפר אלא אם כן**
 92 **התענה בו האדם, וקראו מקראו קדש** – קיבלו בברכותיו, שאמר
 93 **מקדש ישראל ויום הכפורים, ולא עשה בו מלאכה**. אבל אם לא
 94 **התענה בו, ולא קראו מקראו קדש, ועשה בו מלאכה, מנן שיום**
 95 **הכפורים מכפר עליו, תלמוד לומר** **אך בעשור לחודש השביעי הזה**
 96 **יום הכפורים הוא** (ויקרא כג כז), **ויש לדרוש 'יום כפורים הוא' מכל**
 97 **מקום** – שמכפר בכל אופן אפילו חיללו במלאכה ולא קידשו.
 98 ומבואר בזה שיום הכפורים מכפר אפילו על רשע שלא התענה
 99 וחיללו במלאכה, וקשה על הסיפרא שהובא לעיל שאין יום הכפורים
 100 מכפר אלא על השב בתשובה.
 101 מתרצת הגמרא: **אמר אביי, לא קשיא, כי אף שסתם סיפרא כרבי**
 102 **יהודה מכל מקום אין זה כלל מוכרח, אלא הא רבי** – האמור בסיפרא
 103 שיש לרבות שיום הכפורים מכפר גם אם חיללו במלאכה ולא קידשו,
 104 וזה כשיטת רבי הסובר שיום הכפורים מכפר גם על מי שלא שב
 105 בתשובה, **והא רבי יהודה** – ומה ששנינו שיום הכפורים אינו מכפר
 106 בלא תשובה, זו דעת רבי יהודה.
 107 תירוצו נוסף: **רבי אמר, הא והא רבי** – שתי הברייתות שבסיפרא הם
 108 כשיטת רבי, שיום הכפורים מכפר בלי תשובה, **והטעם שהברייתא**
 109 **הראשונה נקטה שאין יום הכפורים מכפר על שאינם שבים, שכן**
 110 **מודה רבי בכרת דיומא** – רבי מודה בחיובי כרת שחלו עליו מחמת
 111 יום הכפורים עצמו, שלא התענה בו או שעשה בו מלאכה, שאינו
 112 מתכפר ביום הכפורים אלא אם עשה תשובה, אבל שאר העבירות
 113 מתכפרות ביום הכפורים אף שלא עשה תשובה.
 114 מוכיחה זאת הגמרא: **דאי לא תימא הכי** – שאם לא תאמר כך, שיום
 115 הכפורים אינו מכפר על עבירת יום הכפורים עצמו, **כרת דיום**
 116 **הכפורים לרבי לית ליה** – לדעת רבי נמצא שלא שייך כלל חיוב
 117 כרת שכתבה התורה על מי שעושה מלאכה ואינו מתענה ביום
 118 הכפורים, שהרי אף אם יעשה כן יתכפר מיד על ידי יום הכפורים

באמת מדובר באדם העומד בפרדו, ולא עשה תשובה, ומשנתנו
 2 כדעת רבי היא, האומר שיום הכפורים מכפר לבדו אף בלא עשיית
 3 תשובה, ומה שנאמר **זבח רשעים תועבה** זהו רק בשאר ימות השנה,
 4 **דתניא, רבי אומר, על כל עבירות שבתורה, בין עשה תשובה ובין**
 5 **לא עשה תשובה, יום הכפורים מכפר, חוץ מפורק עול** – כופר
 6 בעיקר, ומגלה פנים בתורה – המדבר על דברי תורה בעזות פנים,
 7 **ומפר ברית פגש** – שאינו מקיים מצות ברית מילה, שעל עבירות
 8 אלו רק אם עשה תשובה יום הכפורים מכפר, **ואם לאו, אין יום**
 9 **הכפורים מכפר.**

מבארת הגמרא: **מאי טעמא דרבי**, שבשלש עבירות אלו אין יום
 11 הכפורים מכפר ללא תשובה, **דתניא**, נאמר בפסוק **כי דבר ה' בזה**
 12 **ואת מצותו הפר, הכרת תכרת הנפש ההוא עונה בה** (במדבר טו לא),
 13 **ויש לדרוש, 'כי דבר ה' בזה, זה הפורק עול** – הכופר בעיקר, שביזה
 14 את הדיבור הראשון שאמר ה' בסניו **'אנכי ה' אלהיך'** (שמות כ ב),
 15 ודיבור זה מכונה **'דבר ה'** כיון שהוא נאמר לנו על ידי הקדוש ברוך
 16 הוא בעצמו, ולא על ידי משה רבינו (מכות כד), **ומגלה פנים בתורה** –
 17 שמדבר על דברי תורה בעזות פנים ומבזה את דברי התורה, ונרמז
 18 במה שכתוב **דבר ה' בזה**, לשון ביוז. **ואת מצותו הפר**, זה המפר
 19 **ברית פגש** – שאינו מקיים מצות ברית מילה, והיא מכונה **מצותו**,
 20 בלשון יחיד, כיון שבזמן אברהם אינו היה זה המצוה היחידה
 21 שנטעמה מחקדוש ברוך הוא. ועונשם הוא **הכרת תכרת**, ויש
 22 לדרוש את כפל הלשון, **הכרת**, **לפני יום הכפורים, ותכרת** אף
 23 **לאחר יום הכפורים**, שעונות אלו אינם מתכפרים ביום הכפורים.
 24 ממשיכה הברייתא לברר: **יכול היית לפרש שאפילו עשה תשובה**
 25 **לא יתכפר, תלמוד לומר 'עונה בה, לא אמרת' שאין להם כפרה**
 26 **אלא בזמן שעונה בה** – שלא עשו תשובה, אך אם עשו תשובה
 27 מתכפרים. ומוכח שהפסוק עוסק באדם שלא שב בתשובה, ובכל זאת
 28 רק באלו כתבה התורה שאינם מתכפרים ביום הכפורים, אבל בשאר
 29 עבירות, אף שעדיין לא שב, יום הכפורים מכפר.

הגמרא מבארת כיצד ידרשו חכמים את הפסוק. מבארת הגמרא:
 30 **ירמיהו**, הסוברים שיום עבירה אינה מתכפרת בלא תשובה, ידרשו
 31 את הפסוק כך, שבשלש עבירות אלו, של פריקת עול, גילוי פנים
 32 בתורה והפרת ברית מילה נאמר עונש מיוחד, **הכרת בעולם הזה,**
 33 **תכרת לעולם הבא**, שאם לא עשה תשובה, אף לאחר שמת לא
 34 יתכפרו חטאים אלו. ומה שנאמר **'עונה בה'** בא ללמד **שאם עשה**
 35 **תשובה ונת, מיתה ממרקת** – מסיימת את הכפרה אף על עונות
 36 הללו, אבל בשאר עבירות, אחר כפרת יום הכפורים מיתה מסיימת
 37 את הכפרה אף אם לא עשה תשובה.

הגמרא מקשה על מה שהעמדנו את משנתנו כרבי. מקשה הגמרא:
 39 **ומי מצית מוקמת לה פרייה** – וכי אפשר לומר שמשנתנו היא דעת
 40 רבי, **והא מכך דסיפא רבי יהודה היא**, מסתבר שרישא נמי – גם
 41 כן כרבי יהודה היא, ולא כשיטת רבי. והראיה שהסיפא היא כרבי
 42 יהודה, **דקתני סיפא, אחד ישראל ואחד כהנים ואחד בהן משותף**
 43 **בשמך המשחה, מתכפרים בשעיר המשתלח, ומאן אית ליה האי**
 44 **סיפא** – ומי הוא זה שסובר שאף כהנים מתכפרים בשעיר המשתלח,
 45 **רבי יהודה (להלן ע"ב), ומכך שהסיפא נשנתה בדעתו, מכלל דרישא**
 46 **גם כן כרבי יהודה, ולא כרבי.**

מתרצת הגמרא: **אמר רב יוסף**, באמת משנתנו רבי היא, הסובר
 48 שיום הכפורים מכפר אף בלא תשובה, **ורבי עצמו סבר לה (סובר)**
 49 **פרייה יהודה רבו, שכהנים מתכפרים בשעיר המשתלח, ולכן סתם כך**
 50 **בסיפא.**

הגמרא מבררת האם גם רבי יהודה סובר כרבי, שיום הכפורים מכפר
 52 בלא תשובה: **אמר ליה אביי לרב יוסף, דוקא קאמר מר** – האם
 53 בדקדוק אמרת לשון זו, שרבי סבר לה פרייה יהודה, **אבל רבי**
 54 **יהודה לא סבר לה פרייה**, אלא כחכמים שאין יום הכפורים מכפר
 55 ללא תשובה, ולכן הוצרכת לומר שמשנתנו סוברת כדעת רבי, ואי
 56 אפשר להעמידה כדעת רבי יהודה, **או דלמא, מכך דרבי סבר לה**
 57 **פרייה יהודה**, ששעיר המשלח מכפר אף על הכהנים, יש לומר דאף
 58 **רבי יהודה סבר לה נמי פרייה**, שיום הכפורים מכפר בלא תשובה,
 59

המשך ביאור למסכת שבועות ליום שבת קודש עמ' א

8 ומיד לאחר מכן מת, דְּלֹא אֶתָּא יִמְטָא לְכַפּוּרֵי לֵיהּ – שכיון שלא
9 הגיע היום קודם שמת, לא כיפר עליו יום הכפורים מחיוב הכרת שלו,
10 שנאמר 'כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכַּפֵּר עֲלֵיכֶם' (ויקרא טז ל), ללמד שאין יום
11 הכפורים מכפר אלא ביום.
12 מביאה הגמרא את הראיה באופן אחר: אֵלֶּיָא אֵימָא – אלא נאמר כך,
13 אם יום הכפורים מכפר אף על עבירות שנעשו באותו יום עצמו,

1 שעומד בו, והרי לא יתכן לומר כן, ובהכרח שעל עבירות של יום
2 הכפורים עצמו אין יום הכפורים מכפר אלא כשעשה תשובה, ואם
3 לא עשה תשובה יתחייב כרת.
4 דוחה הגמרא: אֵלֶּיָא לֹא – מדוע אין למצוא כרת על עון יום
5 הכפורים עצמו, אף אם נאמר שעבירות אלו מתכפרות בלא תשובה,
6 הלא מִשְׁפַּחַת לָהּ כְּגוֹן דְּעֵבֵד בְּלִילְיָא וּמִית – יש למצוא אופן שאינו
7 מתכפר, והיינו כשעשה מלאכה בליל יום הכפורים והתחייב כרת,

לענין זה דבני בפרה ניהו – שגם לישראלים וגם לכהנים יש כפרה, מיהו כל חד וחד מקפסר דנפשיה – אלא שכל אחד מתכפר בכפרה שלו, כהנים בפר וישראלים בשעיר.

מבאר הגמרא: מאי מעמיה דרבי שמעון – מה טעמו של רבי שמעון שסובר שהכהנים אינם מתכפרים בשעיר המשתלח, דכתוב לגבי שעירי יום הכפורים (ויקרא טו ז), וְלָקַח אֶת שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים, הרי שבפסוק זה איתקש – הוקש שעיר המשתלח לשעיר הנעשה בפנים, ללמד, מה שעיר הנעשה בפנים אינו מקפסר על הכהנים על מומאט מקדש וקדשיו, אלא על ישראל, משום דכתוב ביה (ויקרא טו ט) וְשָׁחַט אֶת שְׁעִיר הַחַטָּאת אֲשֶׁר לָעַם, למעט שכהנים אינם מתכפרים בו, אף שעיר המשתלח אינו מקפסר על הכהנים בשאר עבירות, ומחיקש זה מיעט רבי שמעון את כפרת הכהנים משעיר המשתלח.

מבאר הגמרא מה רבי יהודה לומד מהיקש זה: ורבי יהודה הסובר שכהנים מתכפרים בשעיר המשתלח, אמר לה, להכי איתקוש, שיהו שנים במראה ובקומה ובדמים הוא דאתא – היקש זה בא לומר שצריך ששני השעירים יהיו באותו צבע, ובאותו גובה, ושניים של שניהם שוה.

הגמרא מביאה ברייתא, ודנה האם אפשר לפרשה כשיטת רבי יהודה א.ל.א. מבררת הגמרא: מאן הניא להא דהנו רבנן – מי שנה את הברייתא דלהלן, נאמר בשעיר הפנימי (ויקרא טו טו) וְשָׁחַט אֶת שְׁעִיר הַחַטָּאת אֲשֶׁר לָעַם, והתיבות 'אשר לעם' מיותרות לכאורה, ויש ללמוד שאין הכהנים מתכפרין בו בשעיר זה, ורק לעם' שעיר זה מכפר, ובמה מתכפרין הכהנים, בפרו של אהרן. ממשיכה הברייתא: יכול היית לומר שלא יתכפרו הכהנים גם בפרו של אהרן, שהרי כבר נאמר לגבי פרו של אהרן (ויקרא טו א) וְהִקְרִיב אֹהֶרֶן אֶת פֶּר הַחַטָּאת אֲשֶׁר לוֹ, ונמעט שרק עליו מכפר דפר ולא על הכהנים, ומעתה נאמר שאין להן בפרה, כיון ששעיר החטאת אינו מכפר אלא על ישראל, ופרו של אהרן מכפר רק עליו, אך בשהוא אומר (ויקרא טו א) וְכֹפֵר אֶת מַקְדֵּשׁ הַקֹּדֶשׁ וְאֶת אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת הַמִּזְבֵּחַ וְכֹפֵר, ועל הכהנים ועל כל עם הקהל יכפר' הרי שמצינו להן בפרה, אלא שיש לנו לברר, כיון שיש מיעוט שאינם מתכפרים לא בשעיר החטאת ולא בפרו של אהרן, אם כן במה הן מתכפרין, אלא מומאט שיתכפרו הכהנים בפרו של אהרן, ואף שהיה מקום למעטם ממה שכתוב 'אשר לו', כיון שמכל מקום אין זה מיעוט גמור, שהרי הותר מכללו אצל ביתו – כלל זה שפרו של הכהן גדול אינו מכפר אלא על הכהן, הותר, שהרי יחד עמו מתכפרים גם בני ביתו, שנאמר (ויקרא טו א) וְכֹפֵר בְּעֵדוֹ וּבְעַד בֵּיתוֹ, ונוכל לומר שגם הכהנים יתכפרו עמו, ואל יתכפרו בשעיר הנעשה בפנים, שהרי נאמר בו 'אשר לעם' למעט כהנים מלהתכפר בשעיר זה, שמיעוט זה לא הותר מכללו אצל ביתו. ואם נפשך לומר – ואם עדין תרצה להקשות על דרשה זו, יש לנו לברר במקום אחר שהכהנים יתכפרו בפרו של אהרן, שהרי שנה אומר (תהלים קלה יט-כ), 'בית אהרן ברכו את ה', בית הלוי ברכו את ה', וי'א ה' ברכו את ה', הרי שכל הכהנים קרויים 'בית אהרן' והרי הם בכלל מה שכתוב וְכֹפֵר בְּעֵדוֹ וּבְעַד בֵּיתוֹ. מסיימת הגמרא את שאלתה: ויש לברר מאן תנא – מיהו התנא ששנה ברייתא זו, שכתוב בה 'מעטה אין להן כפרה', ומשמע שאם אינם מתכפרים בפר אין להם כפרה כלל.

אמר רבי ירמיה, ברייתא זו היא דלא ברבי יהודה, והראיה לכך, דאי ברייתא זו סוברת כרבי יהודה, האמר שכהנים יש להן בפרה בשעיר המשתלח, ואילו בברייתא זו מבואר שלולי שהיו הכהנים מתכפרים בפרו של אהרן לא היתה להם כפרה כלל. ומני – ומיהו התנא שנהא ברייתא זו, רבא אמר, רבי שמעון היא, דאמר, כהנים אין להם בפרה בשעיר המשתלח, ולכן לולא שהיו הכהנים נקראים 'ביתו' של אהרן לא היה להם במה להתכפר.

מביאה הגמרא את דעת החולק: אביי אמר, אפילו תימא – אתה יכול לומר גם שהברייתא כרבי יהודה, והכהנים מתכפרים בשעיר המשתלח על שאר עבירות, ומה שנאמר בברייתא שלולי הפסוק לא היתה לכהנים כפרה, הכי קאמר, מעתה שאינם מתכפרים בפרו של

כרת דימא לרבי לית ליה – לדעת רבי לא יתכן להתחייב כרת על עבירות של יום הכפורים הנעשות ביום, שהרי מיד מתכפר לו החטא, ואילו בפסוק מפורש חיוב כרת גם על היום עצמו, שנאמר (ויקרא כג כט-ל) כִּי כָל הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר לֹא תַעֲנֶה בַעֲצֵם הַיּוֹם וְנִכְרְתָהּ מֵעַמִּיהָ, וְכָל הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה כָל מְלָאכָה בַעֲצֵם הַיּוֹם וְהָאֲבֹרֹתַי אֵת הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מִקְרָב עִמָּה, אלא ודאי שמי שלא התענה או שחילל את יום הכפורים במלאכה ולא עשה תשובה, אין יום הכפורים מכפר עליו.

דוחה הגמרא: אלמא – מדוע לא נמצא כרת אף לעובר עבירה ביום, והרי משבחת לה – אפשר למצוא אופן שיתחייב החוטא כרת ולא יתכפר על ידי יום הכפורים, באופן דאכל אומצא – בשר מועט צלוי בגחלים, וחקיקה, ומית – ונחנק ומת, שלא חי אפילו רגע אחד אחרי שאכל. אי נמי – אופן נוסף, כגון דאכל ביום הכפורים סמוך לשקיעת החמה, דלא תהו שהות לכפורי ליה – שלא היה זמן ביום הכפורים שיכפר עליו לאחר שחטא, ובשני אופנים אלו נמצא שהוא ענוש כרת, ואין יום הכפורים מכפר עליו.

שוניו במשנה: אהד ישראל ואהד כהנים ואהד כהן משוח מתכפרים בשעיר, מה בין ישראלים לכהנים ולכהן משוח אלא שהפר מכפר על הכהנים על טומאת מקדש וקדשיו.

מקשה הגמרא: הא נפסא קשיא – משנה זו מצד עצמה קשה היא, שכן בתחילה קבני שאחד ישראל ואחד כהנים ואחד כהן משוח מתכפרים בשעיר המשתלח, ומשמע שכל חילוק ביניהם, והדר תני – ואחר כך שנה התנא 'מה בין ישראל לכהנים ולכהן משוח', ומבואר שיש חילוק ביניהם.

מתרצת הגמרא: אמר רב יהודה, הכי קאמר התנא, אחד ישראל ואחד כהנים ואחד כהן משוח, כולם שוים לענין זה שמתכפרין בשעיר המשתלח בשאר עבירות, ובענין זה, שהם מתכפרים בשעיר, אין חילוק ביניהן. ומה החילוק שיש בין ישראל לכהנים ולכהן משוח, אלא שהפר מכפר על הכהנים על מומאט מקדש וקדשיו וכו', ושעיר הפנימי מכפר על ישראל על טומאת מקדש וקדשיו. ומני – וכדעת מי שנויה משנתני, כדעת רבי יהודה היא, הסובר שגם כהנים מתכפרים בשעיר המשתלח, וכמבואר בברייתא, דתניא, נאמר בפסוק לגבי הפר והשעיר של יום הכפורים (ויקרא טו א) וְכֹפֵר אֶת מַקְדֵּשׁ הַקֹּדֶשׁ וְאֶת אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת הַמִּזְבֵּחַ יְכַפֵּר וְעַל הַכֹּהֲנִים וְעַל כָּל עַם הַקֹּהֶל יְכַפֵּר, וכך נדרש הפסוק, וְכֹפֵר אֶת מַקְדֵּשׁ הַקֹּדֶשׁ, זה לפני ולפנים – זו כפרה על טומאה שאירעה בקודש הקדשים, כגון כהן שנטמא ושהיה בפנים שעיר זמן המחיבו. את אהל מועד, זה היכל – שמכפר גם על מי שנטמא בהיכל. מוזבח, היינו במשמעו, שמכפר על מי שהקטיר קטורת בטומאה. ומה שכתוב 'כפר', אלו עורות, שמכפר על מי שנכנס בטומאה לעורה, ובכל אלו, שהם כפרות על טומאת מקדש וקדשיו, הכהנים מתכפרים בפר וישראל מתכפרים בשעיר. ומה שנאמר 'כפר', הוא במשמעו, שמכפר על הכהנים 'עם הקהל', אלו ישראל, ו'כפר', אלו הלויים, ובכפרה זו הושו בוהן לכפרה אחת, לענין זה שמתכפרין בשעיר המשתלח בשאר עבירות, דברי רבי יהודה. רבי שמעון אומר, בשם שדם שעיר הנעשה בפנים מכפר על ישראל על מומאט מקדש וקדשיו ללא וידוי, שהרי אין מתוודים על שעיר הנעשה בפנים, כך דם הפר בפני עצמו מכפר על הכהנים על מומאט מקדש וקדשיו, והיודוי של הפר אינו נצרך לכפרת טומאת מקדש וקדשיו, ויש לומר ששם שיוודוי של שעיר המשתלח מכפר על ישראל בשאר עבירות, כך וידוי של פר שלא היה נצרך לכפר על טומאת מקדש וקדשיו, מכפר על הכהנים בשאר עבירות, ואינם מתכפרים בשעיר המשתלח אלא בוידוי של הפר. ומבואר בדעת רבי יהודה שאף הכהנים מתכפרים בשעיר המשתלח, ומה ששוניו במשנתנו שלענין כפרת שעיר המשתלח כולם שוים, זהו כשיטתו. שואלת הגמרא: ולרבי שמעון, הא ודאי הושוו – הרי ודאי שבפסוק הושוו ישראלים וכהנים, וכמו שדרשנו לעיל, וכיון שרבי שמעון סובר שלא הושוו בשאר עבירות, אם כן יש לברר במה הושוו. משיבה הגמרא: מאי הושוו – לענין מה הושוו כהנים וישראלים,

המשך ביאור למסכת שבועות ליום שבת קודש עמ' ב

5 כולם, כהנים ועם הקהל, לכפרה אחת על שאר עבירות על ידי שעיר
6 המשתלח, וכמו דמצינו שיש להן כפרה בשאר עבירות, ורואים
7 מכך שהתורה חסה על הכהנים שתהיה להם כפרה, כן יש לנו לומר
8 שיש להן כפרה

1 אהרן, אין להם כפרה בטומאת מקדש וקדשיו, אך בשאר עבירות
2 היו מתכפרים על ידי שעיר המשתלח. וכך הוא ביאור המשך
3 הברייתא לפי אביו, כשהוא אומר 'יכפר, ועל הכהנים ועל כל עם
4 הקהל יכפר', מצינו שיש להן כפרה בשאר עבירות שכן הושו